

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., zastúpeného obchodnou spoločnosťou B., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. B., PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením vyšetrovateľ'a Policajného zboru, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ sp. zn. ČVS: SKIS-599/OISZ-V-2012 z 21. novembra 2012 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 127/12 z 28. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2013 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného obchodnou spoločnosťou B., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. B., PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ sp. zn. ČVS: SKIS-599/OISZ-V-2012 z 21. novembra 2012 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 127/12 z 28. novembra 2012 (ďalej len „uznesenie prokurátora“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za zločin prijímania úplatku v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa. Podľa názoru sťažovateľa uzneseniu o vznesení obvinenia v jeho veci predchádzalo vykonanie procesných úkonov, ktoré boli „*v rozpore s jeho základnými ľudskými právami a slobodami a ako také preto nemôžu byť zákonným podkladom na vydanie napadnutých rozhodnutí*“.

Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj z uznesenia prokurátora, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá, podľa sťažovateľa vyplýva, že vychádzajú v podstatnej časti zo záznamu z odposluchov telekomunikačnej prevádzky telefónnej stanice používanej R. Ž. z 24. mája 2012, v ktorých sa menovaný o sťažovateľovi zmienil, že ako člen hliadky diaľničnej polície mal od neho žiadať „*úplatok ako protihodnotu za vykonanie nezákonného úradného postupu vo veci dopravného priestupku*“. Odposluchy boli vykonávané na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu v Bratislave, a teda nešlo o príslušnosť súdu podľa § 24 ods. 4 Trestného

poriadku, keď by bol príslušný vo veci konať okresný súd v sídle toho krajského súdu, v obvode ktorého je súd, ktorý by bol príslušný na konanie o obžalobe.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti namietal, že «odposluch R. Ž. nebol vykonaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku ale v konaní podľa zákona o Policajnom zbore (§ 36) v spojení so zákonom o ochrane pred odpočúvaním (§ 4a) a to v rámci operatívno-pátracej činnosti.

Podľa § 115 ods. 1 Tr. por. v trestnom konaní o zločine, korupcii, trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

Podľa ods. 7 v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1.

Zákonná podmienka použitia tohto druhu dôkazu uvedená v ods. 7 citovaného ustanovenia tak zjavne nebola naplnená. Z ustáleného súdneho výkladu uvedeného ustanovenia vyplýva, že vo veci, v ktorej sa odposluch vykonáva (na základe už udeleného súhlasu súdu) musí byť trestné konania minimálne začaté. Len v takomto prípade je možné použiť odposluch ako dôkaz aj v inej trestnej veci, za súčasného splnenia podmienky, že v oboch veciach ide o konanie pre trestný čin uvedený v ods. 1. (K tomu napr. rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2 To 5/2011.)

V prípade použitia informačno-technických prostriedkov v rámci operatívneho konania Policajného zboru nejde o trestné konanie vedené pre konkrétny trestný čin ale o zisťovanie podkladov pre jeho prípadné začatie. Z uvedeného dôvodu objektívne nemôže byť tento dôkaz použitý v inej trestnej veci – v danom prípade v trestnej veci proti sťažovateľovi. Informácia získaná z tohto hovoru mohla použitá len ako operatívna informácia podľa § 199 ods. 2 Tr. por. a nie ako dôkaz podľa § 115 ods. 1 a nasl. Tr. por. Na základe tejto informácie mal vyšetrojúci orgán možnosť vykonať odposluch obvinených legálne a to buď s prechádzajúcim súhlasom sudcu alebo s následným súhlasom. (Už z prvého hovoru R. Ž. mohli mať policajti vykonávajúci odposluch indíciu, že môže

dôjsť k trestnému činu a mohli požiadať o súhlas súdu, resp. vykonať odposluch a získať súhlas dodatočne – medzi prvým zachyteným hovorom (sms správou) a údajným odovzdaním peňažnej hotovosti bol časový priestor cca 9 hodín.

Odpočúvanie a záznam súkromnej telekomunikačnej prevádzky je natoľko závažným zásahom do práva na súkromie, že jeho použitie je potrebné vykladať výlučne reštriktívne a nie extenzívne, tak ako to urobil vyšetrojúci orgán. Uvedeným postupom policajného orgánu totiž dochádza vždy k zásahu ako do práv volajúceho tak aj do práv volaného. V prípade, ak je vydaný súhlas na odpočúvanie konkrétnej telefónnej stanice patriacej konkrétnej osobe, je využitie tohto dôkazu voči tejto osobe plne legálne. Je však len ťažko možné konštatovať ústavnosť postupu policajného orgánu, ak sa takýto dôkaz použije v konaní proti osobe, voči ktorej takýto postup povolený nebol.

Okrem toho, na základe informácie z telefonického hovoru odpočúvaného v jednej veci, nie je možné obviniť osobu v úplne inej trestnej veci, navyše za stavu, keď táto osoba ani nebola účastníkom daného hovoru a z obsahu daného hovoru nie je ani identifikovateľná.

Bez uvedeného nezákonného dôkazu svedčí proti obvinenému len výpoveď R. Ž., osoby ktorá obvineného identifikuje až z následného stretnutia ako „staršieho z dvoch policajtov“. Na základe tejto jedinej výpovede, ktorá nebola preverená ani konfrontovaná so žiadnym iným dôkazom, nie je možné vzniesť zákonné obvinenie...

Tým, že vyšetrovateľ PZ použil voči sťažovateľovi nezákonne získaný dôkaz a na jeho základe vzniesol voči nemu obvinenie porušil jeho právo zaručené čl. 17 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Stíhanie osoby v trestnom konaní je možné výlučne zákonným spôsobom.

Trestné stíhanie v sebe okrem iného zahrňuje aj vykonávanie a hodnotenie dôkazov a rozhodovanie na ich základe. V prípade, ak sú v konaní vykonané, hodnotené a použité dôkazy získané v rozpore so zákonom, ide zo strany orgánu štátnej moci vždy aj o porušenie tohto ústavného práva fyzickej osoby. Predpokladom toho, je aj podmienka, aby išlo o podstatné porušenie zákona, ktoré má vplyv na vydanie napadnutého rozhodnutia, k čomu v danom prípade nepochybne došlo z dôvodov uvedených vyššie.

Odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky je jedným z najzásadnejších zásahov do súkromia fyzickej osoby a preto podlieha kogentnej právnej úprave, ktoré presne vymedzuje limity jeho použitia. Ak ho orgán verejnej moci vykoná s hrubom rozpore s uvedenými právnymi predpismi a na jeho základe obviní osobu zo spáchania trestného činu, porušuje svoju povinnosť viesť trestné stíhanie výlučne zákonným spôsobom.

Uvedeným konaní došlo súčasne aj k zásahu do práva sťažovateľa na nedotknuteľnosť súkromia podľa čl. 16 Ústavy, ktorá môže byť obmedzená len v prípadoch ustanovených zákonom. V danom prípade, z dôvodov uvedených vyššie bola nedotknuteľnosť súkromia sťažovateľa preukázateľne obmedzená v rozpore so zákonom.

Vyplýva z povahy veci, že ak dochádza k legálnemu odpočúvaniu telekomunikačnej prevádzky jednej osoby, bude vždy dochádzať aj k odposluchu iných osôb. Toto samo osebe nie je zásahom do práv tejto inej osoby, ak sa informácie získané z takéhoto odposluchu použijú výlučne voči osobe, voči ktorej je odposluch povolený. Ak sa však tieto informácie použijú aj voči osobe, voči ktorej žiadny oprávnený orgán nedal súhlas na odposluch, ide o nezákonný zásah do jej práva na nedotknuteľnosť súkromia.».

Za neústavný sťažovateľ v sťažnosti označil aj postup Úradu špeciálnej prokuratúry z dôvodu, že uznesenie prokurátora o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia bolo vydané 4 pracovné dni po podaní jeho sťažnosti, teda bez možnosti poskytnutia mu aspoň minimálnej lehoty na riadne odôvodnenie tejto sťažnosti.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, rad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, sp. zn.: ČVS-SKIS-599/OISZ-V-2012 zo dňa 21. 11. 2012 v spojení s Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálna prokuratúra SR, sp. zn. VII/1 Gv 127/12 zo dňa 28. 11. 2012.

bolo porušené ústavné právo sťažovateľa zaručené článkom 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2 prvá veta, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.

Ústavný súd predmetné rozhodnutia zrušuje a vec vracia Ministerstvu vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, rad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, aby vo veci znovu konalo a rozhodlo.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V prvom rade treba poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti

(v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd skúmať a rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu orgánu verejnej moci, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktoré sťažovateľ napadol podaním návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku využívúc tak mimoriadny opravný prostriedok umožňujúci generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) napraviť nezákonnosť v postupe a v rozhodnutiach vydaných v prípravnom konaní. Generálny prokurátor oznámil sťažovateľovi listom č. k. XV/2 Pz 33/13-5 z 13. mája 2013, že v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku dôvody na zrušenie napadnutých uznesení nezistil.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením o vznesení obvinenia

Podľa názoru sťažovateľa uznesenie o vznesení obvinenia voči nemu vychádza v podstatnej miere z nezákonne získaného dôkazu, a to zo záznamu telekomunikačnej prevádzky získaného odposluchom osoby R. Ž.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa ústavný súd upriamuje pozornosť na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

To znamená, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania.

Podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku orgán, proti ktorého uzneseniu sťažnosť smeruje, môže jej sám vyhovieť, ak sa zmena pôvodného uznesenia nedotkne práv inej strany trestného konania. Ak ide o uznesenie policajta, ktoré bolo vydané s predchádzajúcim súhlasom prokurátora alebo na jeho pokyn, môže policajt sám sťažnosti vyhovieť len s predchádzajúcim súhlasom prokurátora.

Podľa § 190 ods. 2 Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie

a) policajt prokurátorovi, ktorý vykonáva nad prípravným konaním dozor, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému tento prokurátor dal súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že tento zákon poskytoval sťažovateľovi účinný prostriedok nápravy, na použitie ktorého bol oprávnený. Uvedený právny prostriedok umožňoval sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc prokurátora danú mu Trestným poriadkom, ak by na základe sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že označené uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj jemu predchádzajúci postup vyšetrovateľa boli v rozpore so zákonom.

V konečnom dôsledku sťažovateľ tento prostriedok nápravy aj využil a o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor špeciálnej prokuratúry konal a rozhodol.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv uznesením o vznesení obvinenia, Trestný poriadok zakladá právomoc príslušnej prokuratúry, čo vylučuje, aby o nej rozhodoval ústavný súd.

Keďže v danom prípade sa sťažovateľ mohol domáhať a aj domáhal ochrany svojich práv uplatnením právneho prostriedku nápravy adresovaného orgánu prokuratúry podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu o vznesení obvinenia odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením prokurátora

Sťažovateľ v sťažnosti namieta tiež nezákonnosť uznesenia prokurátora, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná, pretože rovnako ako uznesenie o vznesení obvinenia sa v podstatnej časti opiera o nezákonne získaný dôkaz – záznam z telekomunikačnej prevádzky.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia bolo vydané 28. novembra 2012 a sťažovateľovi doručené 4. decembra 2012. Sťažnosť sťažovateľa z 3. júla 2013 bola ústavnému súdu doručená poštou 8. júla 2013 (na poštovú prepravu podaná 4. júla 2013).

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti síce sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že ochrany svojich práv sa domáhal aj prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku – podaním návrhu na zrušenie právoplatných uznesení vydaných v prípravnom konaní, ktorý bol generálnym prokurátorom vybavený prípisom č. k. XV/2 Pz 33/13-5 z 13. mája 2013 a v ktorom konštatoval, že neboli zistené dôvody na zrušenie napadnutých uznesení vydaných v prípravnom konaní, avšak v petite sťažnosti (ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný) predmetné upovedomenie generálneho prokurátora ako zásah, ktorým boli označené základné práva sťažovateľa porušené, neuviedol.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému uzneseniu prokurátora sa sťažovateľ ochrany svojich označených práv domáhal zjavne až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013